

"Okuduđum en nefes kesici romanlardan biri!"

—DAVID BALDACCİ

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

KURAK

BÜYÜK SIRLARLA DOLU KÜÇÜK BİR KASABADA
UMUTSUZ BİR ARAYIŞ

amazon
AYIN EN İYİ
KİTABI

JANE

HARPER

i t h a k i

bakmaya zorladı. O gözler ekrandan kaybolup gidene kadar onlara baktı. O fotoğrafın çekildiği ânı hatırlıyordu. Uzun bir yazın sonuna doğru bir öğleden sonra çekilmişti ve dördünün birlikte çekilen son fotoğrafıydı. İki ay sonra o kara gözlü kız ölmüştü.

Luke yalan söyledi. Sen de yalan söyledin.

Falk bir dakika boyunca öylece yere baktı. Ekranı tekrar baktığında, zaman ilerlemişti ve Luke'la Karen düğün günlerinde resmiyetle kaskatı durmuş gülümsüyorlardı. Falk da o düğüne davet edilmişti. Katılmamak için ne bahane uydurduğunu hatırlamaya çalıştı. Bahanesinin iş olduğuna neredeyse emindi.

Billy'nin ilk fotoğrafları belirmeye başladı. Kırmızı yanaklı bir bebek, sonra da kafası saçlarla dolu bir ufaklıkken... Daha o zamanlar biraz babasına benziyordu. Üzerinde şortla bir Noel ağacının yanında duruyordu. Aile üç canavar gibi giyinmişti. Yüzlerindeki makyaj gülümsemelerinin etkisiyle çatlamıştı. Birkaç yıl sonra, yaşı biraz daha ilerlemiş bir Karen, yeni doğmuş başka bir bebeği göğsünde tutuyordu.

Charlotte. Şanslı olan. Çiçeklerle onun adı yazılmamıştı. Şimdi on üç aylık olan Charlotte, o anda sanki planlanmış gibi, ön sıradaki babaannesinin kucağında ağlamaya başladı. Barb Hadler kızcağızı tek koluyla göğsünde sıkıca tutmuş, gergin bir ritimle sallıyordu. Diğer eliyle de yüzünü bir peçeteyle kapatıyordu.

Bebekler konusunda uzmanlığı olmayan Falk, Charlotte'ın annesini ekranda tanıyıp tanımadığından emin olamadı. Belki de sadece o capcanlı dururken cenaze törenine dahil edildiği için sinirliydi. Falk onun bu duruma alışacağını fark etti. Pek fazla bir seçeneği yoktu. Kaderinde üzerine yapıştırılan "tek hayatta kalan" etiketiyle büyümek olan bir çocuğun saklanacağı pek fazla yer yoktu.

Müziğin son tınıları da yavaş yavaş kesildi ve son fotoğraflar huzursuz bir sessizlikte gelip geçti. Birisi ışıkları yaktığında

ortama toptan bir rahatlama hissi hâkim oldu. Kilolu bir papaz kürsüye giden iki merdiveni güçlkle çıkarken, Falk tekrar tüyler ürpertici o tabutlara baktı. Kara gözlü kızı, yirmi yıl önce bedeni korku ve ergenlik hormonlarının etkisindeyken uydurulmuş, üzerinde hemfikir olunmuş bir yalanı düşündü.

Luke yalan söyledi. Sen de yalan söyledin.

O kararla şu an arasında ne kadar kısa bir mesafe vardı? Bu soru, bedeninde bir morluk gibi sızladı.

Kalabalığın arasındaki yaşlı bir kadın öne bakmayı bırakıp Falk'a baktı. Falk onu tanııyordu ama kadın programlanmış gibi onu tanıdığını belli edercesine başını sallayarak nazikçe selam verdi. Falk gözlerini kaçırıldı. Tekrar baktığında kadın hâlâ ona bakıyordu. Birdenbire kaşlarını çattı ve yanındaki yaşlı kadına döndü. Kadının ne fısıldadığını anlamak için Falk'ın dudak okuyabilmesine gerek yoktu.

Falkların oğlan geri gelmiş.

İkinci kadının gözleri yüzüne, sonra da aniden başka tarafa çevrildi. Başını hafifçe sallayarak arkadaşının şüphesini onayladı. Eğilip diğer tarafındaki kadının kulağına bir şey fısıldadı. Falk'ın içine bir huzursuzluk çöktü. Saatine baktı. *On yedi saat.* Sonra gitmiş olacaktı. Tekrar. Neyse ki.